

LITERATURA

Miquel Bezares i el seu poemari més iconoclasta

‘Si són flors’, el nou llibre del poeta, s’escriu amb els signes de la fugacitat de l’amor i de la vida

CRISTINA ROS
LLUCMAJOR

Si són flors s’escriu amb lletra petita. De fet, l’autor, el poeta Miquel Bezares, ha volgut que el títol del seu nou llibre, així com molts dels 44 poemes breus que el formen, comenci amb minúscules: *si són flors*, talment així és com es llegeix. En una edició molt acurada que denota un treball d’estreta col·laboració entre el poeta i la valenciana Edicions del Buc, que l’ha publicat, aquest poemari és “un llibre unitari”, com el va començar a definir, aquest dissabte, l’escriptor Ricard Martínez Pinyol, encarregat de la presentació que se’n féu al poble de Lluçmajor, on va néixer Miquel Bezares fa 49 anys.

El poeta jugava ahir a casa. Acompanyat per un dels editors ‘bucaners’, Pau Sif, i envoltat d’escriptors i amics, Bezares va reconèixer que “aquest és el poble on han crescut algunes o moltes de les flors d’aquest poemari”. Les flors... I això que la també poetessa Lucia Pietrelli li posa un interrogant en un breu comentari que tanca el llibre: “*Si són flors*, Miquel Bezares... I si no ho són?”. “Aquest ‘si’ que enceta el títol –continua Pietrelli– és el dubte i alhora la possibilitat que alimenta i plasma l’escriptura”.

“Una lectura respiratòria”

“Un llibre unitari, no breu ni excessivament llarg”, emfatitzà el també poeta Martínez Pinyol just abans de fer una descripció formal del nou poemari del llucmajorer. Parlà de l’escriptura que alterna vers i prosa poètica, de subversions i descomposicions que porten l’autor a fer dibuixos a la pàgina, dels justificats a la dreta i a l’esquerra, de les comes, els punts i altres signes ortogràfics que es troben “deliberadament” fora del lloc que la normativa els imposa, dels canvis de vers sobtats i de la manera que té d’obligar “a fer-ne una lectura respiratòria”.

Es refereix Martínez Pinyol al trencament de les normes com a esperit dominant del nou poemari, potser el més iconoclasta d’un autor, Miquel Bezares, que té un llarg recorregut en títols i reconeixements. Un trencament formal que, en tot cas, “el porta a una troballa estètica i visual, com les que inicia Apollinaire i continuaren Mallarmé i altres avantguardistes”, digué Ricard Martínez Pinyol.

També Lucia Pietrelli subratlla i aprofundeix en la singularitat de la sintaxi de *Si són flors*. “Si Natalia Ginzburg afirmava que les comes d’un text són el peu ferm, el moment de pausa entre una passa i una altra, Miquel Bezares perd l’alè i amb el pes dels mots, que són nova llei gravitacional, fa caure al vers següent els punts i les comes del propi dir i desdir. El poeta s’escindeix: senyor de l’estructura i esclau de la

ENTRE VERSOS
Pau Sif, Miquel Bezares i
Ricard Martínez Pinyol
presentaren *Si són flors*. C. ROS

matèria que s’imposa, que l’habita i floreix”, escriu Pietrelli.

Per la seva banda, Martínez Pinyol descobreix algunes d’aquestes singularitats de *Si són flors* com a “petites coincidències amb llibres anteriors de Miquel Bezares, com ara *Ocells obscurs de mi* (2014) o *Origen* (Premis Octubre - Vicent Andrés Estellés de poesia 2013), així com *Versillum* (2000), *El convers* (Premis Literaris de Girona - Miquel de Palol de poesia, 2003) o, entre d’altres, *Anvers* (2006). De fet, la unitat del llibre és una característica que remarquen un bon nombre de crítics quan valoren l’obra de Bezares.

D’anar i tornar

Pau Sif, d’Edicions del Buc, va relatar a la presentació al bar s’Aràbic de Lluçmajor, que el projecte d’aquest llibre va néixer l’horabaixa que ell presentà *Ocells obscurs de mi* a València. “Aquell dia vaig dir a Miquel Bezares que ens agradaria molt que ens enviàs algun llibre per editar-lo. Feim els llibres que ens agraden. *Si són flors* és el novè que editam. Tot i que no és gaire freqüent que un editor persegueixi un poeta, vull agrair a l’autor l’acte generós d’haver-nos fet arribar els originals d’aquest llibre”.

Per explicar el nou poemari, Pau Sif es va remetre a les exposicions *D’anar i tornar* i *Venècia després de la llum*, ambdues de Toni Catany, la fundació del qual presideix Miquel Bezares. I ho va fer dient que el poeta de Lluçmajor “va i torna, una vegada i una altra, al desig, al dolor, a la bellesa, fins portar-los de cada vegada a llocs més refinats, en un treball acurat per trobar la paraula justa”. En la presentació, també Martí-

nez Pinyol es va estendre en la temàtica del nou llibre, “una temàtica amorosa que és freqüent en Bezares i en tota la literatura, però que en el seu cas, després de llegir-lo, puc descobrir-hi un fons de perfum destil·lat en el dolor i en la mort”. Es va referir a la presència i a l’absència d’una dona, “potser una pèrdua consumada”. I fins i tot recuperà Maria Zambrano a *Claros del bosque*, quan la poetessa lliga la bellesa, que s’obre com una flor, amb l’abisme al qual et pot abocar la seva contemplació.

Miquel Bezares, tot i que a la presentació gairebé es va limitar a lle-

Cru i dur
“No conec engany més eficaç que la bellesa”, escriu Bezares

gir alguns dels poemes de *Si són flors*, sí que va fer esment de les tres parts de les quals consta el llibre: “A la primera, el centre és la flor, que desemboca en la tercera part, centrada en el cos. Entretant, el cor del llibre, la segona part, té com a centre l’illa”. *Si són flors*, en tot cas, va i torna pels daltabaixos d’una relació amorosa. La flor es converteix en el símbol de la fugacitat de l’amor, de la bellesa i de la vida. “No conec engany més eficaç que la bellesa”, escriu Bezares. “Un llibre cru i dur –digué Martínez Pinyol– d’estil rigorós i sensual, cent per cent Bezares”.

Si són flors, el nou poemari de Miquel Bezares, és una publicació de l’editorial valenciana Edicions del Buc, una edició acurada que conté una breu anàlisi de Lucia Pietrelli. C.R.